

บทบรรณาธิการ

วารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในช่วงนี้อยู่ระหว่างการปรับปรุงวารสารให้มีคุณภาพมากขึ้นและสอดคล้องกับมาตรฐานของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) จึงมีการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะ ๆ วารสารพุทธศาสนศึกษาฉบับนี้ก็เช่นกัน เป็นฉบับที่มีการปรับปรุงการใช้รูปแบบการจัดทำต้นฉบับแบบใหม่ เช่น การอ้างอิงและการเขียนเอกสารอ้างอิง ซึ่งผู้สนใจจะลงพิมพ์บทความในวารสารพุทธศาสนศึกษาสามารถศึกษาได้จาก **ข้อแนะนำในการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย** ในส่วนท้ายของวารสารพุทธศาสนศึกษาหรือศึกษาจากไฟล์ข้อแนะนำดังกล่าวในวารสารฉบับออนไลน์โดยเข้าไปทาง **Information For Authors** แล้วกดที่ Author Guidelines จากนั้น กดดาวน์โหลดที่คำว่า “ดาวน์โหลด (pdf)”

นอกจากนั้น วารสารพุทธศาสนศึกษาฉบับนี้ยังได้เพิ่ม**มาตรฐานทางจริยธรรมของการตีพิมพ์** ซึ่งได้กำหนดความรับผิดชอบและหน้าที่ของบรรณาธิการ บทบาทหน้าที่ของผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ ซึ่งจะช่วยคุ้มครองให้การตีพิมพ์บทความมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและถูกต้องตามมาตรฐานจริยธรรมผู้ทำหน้าที่บรรณาธิการ ผู้นิพนธ์บทความ และผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ รวมทั้งผู้สนใจสามารถศึกษามาตรฐานทางจริยธรรมของการตีพิมพ์ดังกล่าวได้ในวารสารพุทธศาสนศึกษา หรือในวารสารพุทธศาสนศึกษาฉบับออนไลน์ในระบบฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์กลางของประเทศไทย (ThaiJO) โดยเข้าที่เมนู **Publication Ethics**

อนึ่ง ในวารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ฉบับหน้าคือฉบับปีที่ 27 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน 2563) เป็นต้นไป จะกำหนดให้ใช้แบบอักษร (font) TH Sarabun New ขนาด 16 ในการพิมพ์เนื้อหาบทความ และขนาด 14 ในการพิมพ์เชิงอรรถ เพื่อให้ผู้นิพนธ์บทความสามารถจัดทำต้นฉบับได้สะดวกมากขึ้น

สำหรับบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับนี้ประกอบด้วยบทความวิจัย 2 เรื่อง บทความวิชาการ 3 เรื่อง งานแปล 1 เรื่อง และบทวิจารณ์หนังสือ 1 เรื่อง ซึ่งบทความวิจัยทั้ง 2 เรื่องนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากศูนย์พุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บทความวิชาการ 2 เรื่องแรกเป็นงานเขียนของนักวิชาการที่เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย บทความวิชาการเรื่องที่ 3 เป็นงานเขียนของนักวิชาการอิสระ ส่วนงานแปลเป็นเนื้อหาที่ต่อเนื่องจากมาจากการสารฉบับที่แล้ว และเรื่องสุดท้ายเป็นบทวิจารณ์หนังสือที่แปลมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

บทความที่หนึ่ง เรื่อง “รูปแบบการประยุกต์หลักมงคลชีวิต 38 ประการเพื่อการดำเนินชีวิตในสังคมไทย” ของอำพล บุตดาสาร ได้เสนอรูปแบบการนำคำสอนเรื่องมงคล 38 มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้เราเข้าใจคำสอนหรือหลักธรรม 38 เรื่องมากขึ้นและสามารถนำคำสอนเหล่านั้นมาใช้ในชีวิตจริงได้มากขึ้น เพราะรูปแบบดังกล่าวได้ให้หลักการและแนวทางในการนำคำสอนเรื่องมงคล 38 ประการมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันที่ทำให้เราทราบว่า เราสามารถปฏิบัติตามหลักมงคลชีวิต 38 ประการโดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามลำดับไล่จากหลักมงคลชีวิตข้อแรกไปตามลำดับจนถึงข้อสุดท้าย และสามารถปรับหลักมงคลชีวิตบางข้อที่ดูเหมือนเราทำไม่ได้ เช่น ความเป็นผู้มีบุญที่ได้ทำไว้ในกาลก่อน การเห็นอริยสัจ และการทำนิพพานให้แจ้ง ให้สามารถทำได้ในชีวิตประจำวัน

บทความที่สอง เรื่อง “แนวทางการอธิบายคำสอนเรื่องรูปขันธ์ในมิติวิทยาศาสตร์” ของศุภกาญจน์ วิชาชาติ ทำให้เราเข้าใจคำสอนเรื่องรูปขันธ์ของพระพุทธศาสนามากขึ้นโดยอาศัยความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่มีความคล้ายคลึงกับคำสอนเรื่องรูปขันธ์ อีกทั้งยังทำให้เราได้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์และสสารพลังงาน ตามแนวทางการอธิบายคำสอนเรื่องรูปขันธ์ในมิติวิทยาศาสตร์ รูปขันธ์หรือร่างกายก็คือสสารและพลังงาน โดยธาตุ 4 ของพระพุทธศาสนามีความคล้ายคลึงกับสถานะ 4 อย่างของสสาร ได้แก่ สถานะของแข็ง สถานะของเหลว สถานะแก๊ส สถานะพลาสมา และอนุหุมิ ซึ่งถือว่าเป็นการจุด

ประกายให้ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องพระพุทธศาสนากับวิทยาศาสตร์ได้ค้นคว้าศึกษาต่อไป

บทความที่สาม เรื่อง “ทัศนะของพระพุทธเจ้าต่อการเล่าเรียนพระธรรมวินัยจากอุปัชฌาย์ในอรรถกถาปมสูตร” ของสมพรนุช ต้นศรีสุข แสดงให้เห็นโทษที่เกิดจากการศึกษาคำสอนหรือพระธรรมวินัยผิดวิธี การเรียนพระธรรมวินัยแล้วเกิดหลงไปกับผลประโยชน์หรือชื่อเสียงที่เกิดจากการมีความรู้ ก็ทำให้เกิดโทษแก่ผู้เรียนได้ ข้อคิดที่ได้จากคำสอนหรือบทความนี้จึงมีประโยชน์ต่อผู้สนใจศึกษาพระพุทธศาสนา ซึ่งจะทำให้ศึกษาพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้องและเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

บทความที่สี่ เรื่อง “อโศกมหาราช: ความจริง มายาคติ จากคัมภีร์และจารึก” ของดนัย ปรีชาเพิ่มประสิทธิ์ เปิดเผยให้เรารู้ความจริงเกี่ยวกับประวัติของพระเจ้าอโศกมหาราชมากขึ้น ซึ่งทำให้เราต้องกลับมาทบทวนความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของพระเจ้าอโศกมหาราชใหม่ในหลายประเด็น ที่สำคัญพระเจ้าอโศกมหาราชอาจไม่ได้ฆ่าพระเชษฐาของพระองค์อย่างที่เราส่วนใหญ่เชื่อกัน คัมภีร์อรรถกถาของเถรวาทอาจจะสร้างภาพลักษณ์ให้พระองค์กลายเป็นบุคคลที่มีความดีและความชั่วร้ายเกินจริง

บทความที่ห้า เรื่อง “พระสงฆ์ฉันบุฟเฟต์ได้หรือไม่ : กรณีศึกษาโครงการธรรมยาตรา เส้นทางพระผู้ปราบมารครั้งที่ 7” ของพงษ์ศิริ ยอดสา เป็นบทความที่วิเคราะห์การฉันอาหารแบบบุฟเฟต์ของพระสงฆ์ในโครงการธรรมยาตรา เส้นทางพระผู้ปราบมาร ครั้งที่ 7 ของพระสงฆ์วัดพระธรรมกาย ซึ่งผลการศึกษานอกจากทำให้เราทราบว่า การฉันอาหารในกรณีดังกล่าวไม่ได้ผิดพระวินัยแล้ว ยังทำให้เราทราบว่า พระสงฆ์สามารถฉันอาหารหุงหρα ราคาแพง และประณีตได้โดยสามารถเลือกฉันได้ตามใจชอบ รวมทั้งได้รู้ความหมายและลักษณะของอาหารหุงหราและประณีตตามทัศนะของพระพุทธศาสนาด้วย

ส่วนงานแปลยังเป็นงานแปลเรื่อง “องค์ไศยพระสัมพุทธ” ที่ต่อเนื่องจากวารสารฉบับที่แล้วของชานปวิซซ์ ทัดแก้ว ซึ่งแปลจากงานเขียนของฟูกิตะ ทากามิจิ โดยเป็นตอนจบของบทที่ 2 งานแปลตอนนี้ก็ยิ่งให้ความรู้ที่น่าสนใจอย่างยิ่งเกี่ยวกับประวัติของพระพุทธเจ้าจากหลักฐานชั้นต้นของพระพุทธศาสนานิกายต่าง ๆ ซึ่งผู้ที่อ่านงานแปลเรื่องนี้ในวารสารฉบับก่อนและผู้สนใจพุทธประวัติไม่ควรพลาด

ในท้ายที่สุด บทความสุดท้ายของวารสารฉบับนี้คือบทวิจารณ์หนังสือเรื่อง “ทำไมพุทธจึงเป็นศาสนาแห่งความจริง ศาสตร์และปรัชญาแห่งการปฏิบัติธรรมและการหลุดพ้น” (Why Buddhism is True: The Science and Philosophy of Meditation and Enlightenment) โดยภทธรณ แสนพิณ หนังสือเล่มนี้เขียนโดยโรเบิร์ต ไรท์ (Robert Wright) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาพัฒนาการที่มีความรู้ด้านศาสนาและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ผู้เขียนต้องการเล่าสิ่งที่เขาได้รับจากการศึกษาแนวคิดทางพระพุทธศาสนาและการปฏิบัติสมาธิตามแนวทางของพระพุทธศาสนาโดยนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มาสนับสนุนการอธิบายเรื่องที่ตนเองเล่า ซึ่งผู้วิจารณ์ได้ชี้ให้เห็นว่า จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ คือ กระบวนการหาคำตอบจากหลายคำถามที่ปรากฏในแต่ละตอนซึ่งชวนให้สงสัยและร่วมหาคำตอบไปพร้อมกันต่อประเด็นเรื่องความจริงในพุทธศาสนาซึ่งผู้เขียนมีความมุ่งมั่นในการค้นหาคำตอบและมุ่งขยายให้เห็นคำสอนในพุทธศาสนาที่เป็นจริงอย่างที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ โดยการอธิบายแต่ละส่วนนั้นทำให้เห็นความสำคัญของคำสอนในพระพุทธศาสนาที่มีความสอดคล้องกับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่อย่างเหลือเชื่อ บทวิจารณ์หนังสือเล่มนี้จึงช่วยให้เราเห็นความสำคัญของหนังสือเล่มนี้จนทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการอ่านหนังสือเล่มนี้น่าอ่านน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

วารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับนี้จึงเป็นวารสารอีกฉบับที่บรรจุไว้ด้วยองค์ความรู้หรือเนื้อหาที่มีสาระและน่าสนใจ ควรค่าแก่การอ่านเป็นอย่างยิ่ง ทางวารสารหวังว่า บทความต่าง ๆ ในวารสารฉบับนี้จะเกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านไม่มากก็น้อย หากผู้อ่านสนใจจะตีพิมพ์บทความในวารสารพุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็สามารถเสนอต้นฉบับเพื่อรับการพิจารณาตีพิมพ์ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ หรือหากมีข้อเสนอแนะอันใด ก็สามารถส่งข้อเสนอแนะได้ที่ศูนย์พุทธศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทางวารสารยินดีน้อมรับด้วยความขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง